

[Aage Frandsen.]

tinger, mens der i § 59 er en række urimelige særbestemmelser.

Så er der flere ordførere, der har været inde på spørgsmålet om, hvorvidt vi fra lovgivningsmagtens side skulle gribe ind nu eller vi skulle vente til landsarbejdsnævnet har talt. Det er da oplagt, at vi gerne skulle have landsarbejdsnævnets udtalelse, og det er også glædeligt at høre, at landsarbejdsnævnet arbejder, men som det også er anført i min fremsættelse, er der også tale om at landsarbejdsnævnet har arbejdet et godt stykke tid.

I forbindelse med et spørgsmål, som min partifælle, daværende medlem af folkettinget Rolf Lütken stillede den 27. februar 1973, altså for 1¼ år siden, om netop disse forhold, svarede den daværende arbejdsminister, Erling Dinesen, følgende — det står i Folketingstidende 1972-73, sp. 3997:

„Man er i ministeriet og i arbejdsdirektoratet opmærksom på vanskelighederne ved at administrere bestemmelsen. Spørgsmålet om eventuel ændring af loven på dette område er derfor taget op til undersøgelse og overvejelse i arbejdsdirektoratet og landsarbejdsnævnet. Jeg har anmodet om, at disse overvejelser fremmes mest muligt“.

Dette var ordene, og så kan man selvfølgelig undre sig over, at der ikke er sket mere siden. Det er derfor, vi har følt trang til nu at fremsætte et lovforslag, som vi ikke mener er enegyldigt på området for at klare sagen af. Vi kan godt finde frem til en anden ting; vi havde nemlig meget hellere set, at dette var løst administrativt, og vi havde meget gerne set, at landsarbejdsnævnet og arbejdsdirektoratet var nået frem til en løsning, men altså for 1¼ år siden blev arbejdet fremskyndet, og vi har i dag fået at vide, at arbejdet ikke er færdigt.

Man må nok sige, at den form for arbejde inden for de administrative organer i høj grad vanskeliggør folketingets arbejdsmåde. Den vanskeliggør også i høj grad befolkningens forståelse for, at tingene nu engang er indrettet sådan i vores samfund, som de er.

Det er ganske ubegribeligt både for folkettingen og for befolkningen, at det skal tage så lang tid, inden man finder frem til en løsning. Og kan man ikke finde en løsning i landsarbejdsnævnet, så må folketinget simpelt hen finde en løsning på det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om almindelig arbejderbeskyttelse. (Bygherreansvar).

(Lovforslaget (nr. 150) findes i tillæg A. sp. 2565, fremsættelsen i tidenden sp. 3891).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Erik Andersen (S):

Jeg skal på den socialdemokratiske gruppes vegne give tilslutning til det af arbejdsministeren fremsatte forslag til lov om ændring af lov om almindelig arbejderbeskyttelse.

Det er, når man ser lovforslaget på tryk, en meget enkel sag, og det er vel egentlig heller ikke selve ændringen af loven, der er så interessant som det faktiske forhold, at indførelse af et bygherreansvar i arbejderbeskyttelsesloven giver mulighed for, at arbejdsministeriet kan udstede den bekendtgørelse om sikkerhedsarbejdet på bygge- og anlægspladserne, der har været så hårdt brug for i mange år.

Vi kan give vores helhjertede støtte til